

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1161/2020
16.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Божицара Вујичића, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Спасић, адвокат из ..., против туженог Града Враћа – Градска управа Града Враћа, кога заступа Градско правобранилаштво Града Враћа, ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 136/19 од 25.12.2019. године, у седници одржаној 16.09.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 136/19 од 25.12.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 136/19 од 25.12.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Враћу П1 712/17 од 17.09.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике зараде од неисплаћене до припадајуће, увећане зараде по основу прековременог рада, ноћног рада, рада у дане недељног одмора и државних празника и минулог рада за период од 24.05.2014. године до 24.05.2017. године, исплати појединачно опредељене износе ближе одређене овим ставом изреке, док се за већи износ од досуђеног, па до траженог износа одбија део тужбеног захтева као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име разлике зараде од исплаћене до припадајуће увећане зараде по основу прековременог рада, ноћног рада, рад у дане недељног одмора и државних празника и минулог рада, плати појединачно опредељене месечне износе, са законском затезном каматом почев од датума доспелости, па до коначне исплате, ближе одређене овим ставом изреке, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати трошкове поступка у износу од 22.500,00 динара, а у случају да тужени не испуни предњу обавезу у року за добровољно испуњење пресуде, тужени плати законску затезну камату тужиоцу од дана извршности ове пресуде, до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 136/19 од 25.12.2019. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у одбијајућем делу става првог и у

ставу другом изреке и у том делу жалба тужиоца одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке пресуде и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 54.498,96 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата разлике зараде од исплаћене до припадајуће, увећане по основу прековременог рада, ноћног рада, рада у дане недељног одмора и државних празника и минулог рада за период од 24.05.2014. године до 24.05.2017. године, а побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда у делу којим је тужбени захтев одбијен. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужиоца не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, односно не указује на постојање другачијих одлука, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, а правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 18.05.2017. године, а вредност побијаног дела новчаног потраживања правноснажне пресуде је 123.082,38 динара.

Имајући у виду да се ради о спору, у коме побијана вредност новчаног потраживања не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић